

Yeşil VADİ

Kültür – Sanat - Edebiyat

BİR ADIM ÖTESİ

Öyle şeyler vardır ki hayatta yapmak isteyip de yapmadığın... Tam ümidini kaybettiğin anda gerçek olan şeyler... İnsan bazen kendini bir uçurumun kenarında gibi hissedebilir. Bir adım atsa düşecek gibi; ama öyle günler gelir ki elini uzatsan tutacaksınız. Elini uzatsan tutacak kadar yakın olsa da bir o kadar da uzaktır.

Senin koşarak yaklaşmadığın yol, o an bir adım kadar yakındır. Ama o an öyle bir an ki, bir adımlık o yola gitmeye, o bir adımı atmaya mecalin kalmamıştır. Ne yaparsan yap o yola ulaşamazsın.

Bazen kendimizi olabilen en kötü insan gibi hissedebiliriz. İyi mi kötü müdür bu durum? Öğrenmesek her gün adım adım yok oluruz. Öğrensek bir anda yok oluruz. Hayatımızda bir defa ölecekken belki de biz bin defa ölmeyi tercih ederiz. Ne olursa olsun o iyiyi ya da kötüyü öğrenmek zorundayız.

Damla GÜRKAN

Haris ÇAKIR

ARKADAŞLIK

Sonbahar gelince,

Ağaçlar sararır.

Tıpkı kalbi kırık insan gibi,

Yaprakları dökülür.

Bir kez kalp kırıldığında,

Bozulmuş bir plak gibi,

Bozulmuş bir motor gibi,

Tamir etmesi zordur.

Siz siz olun,

Sakin kalp kırmayın.

Dostluğun kıymetini bilin,

Kırınca tamir etmeyi öğrenin.

Arkadaşınızı kaybetmeyin,

“Özür dilerim,biter.” demeyin,

Arkadaşınızla iyi geçinin,

Hep iyi siz olun.

Kadriye DEMİREL

GÜNEŞİN YAPTIĞI

12.10.2015

Gözlerimi kamaştıran güneş ışığı uyanmama sebep olmuştu. İçimde adını veremediğim, tarif edemediğim bir mutluluk vardı.

Aynanın karşısına geçip saçımı başımı düzelttikten sonra aşağı inip kahvaltımı yaptım. Daha sonra servisime binip okuluma gittim. Sırf bir kişi bana okulu sevdirmişti. Onun o mütevazı gülüşü karşısında hayran olmamak elde değil gibiydi. Onu görünce neşelenmeye başlamış, yüzümde ufak bir tebessüm oluşmuştu.

Dersler bitmişti. Eve gitmek için servise bindim. Yolun kenarındaki beyaz karanfiller yola neşe katmıştı. Sonunda eve varmıştık. Okul kıyafetlerimi çıkardıktan sonra akşam olmasa da pijamalarımı giymiştim. Elime bir kitap alıp okumaya başlamıştım ki kapının çaldığını geç de olsa fark ettim. Gelen babamdı. Babamın o gülüşünü görünce gözyaşlarımı tutamayıp odama gittim, masum gözyaşları mı dökerken uykuya dalmışım.

Ayça HORAT

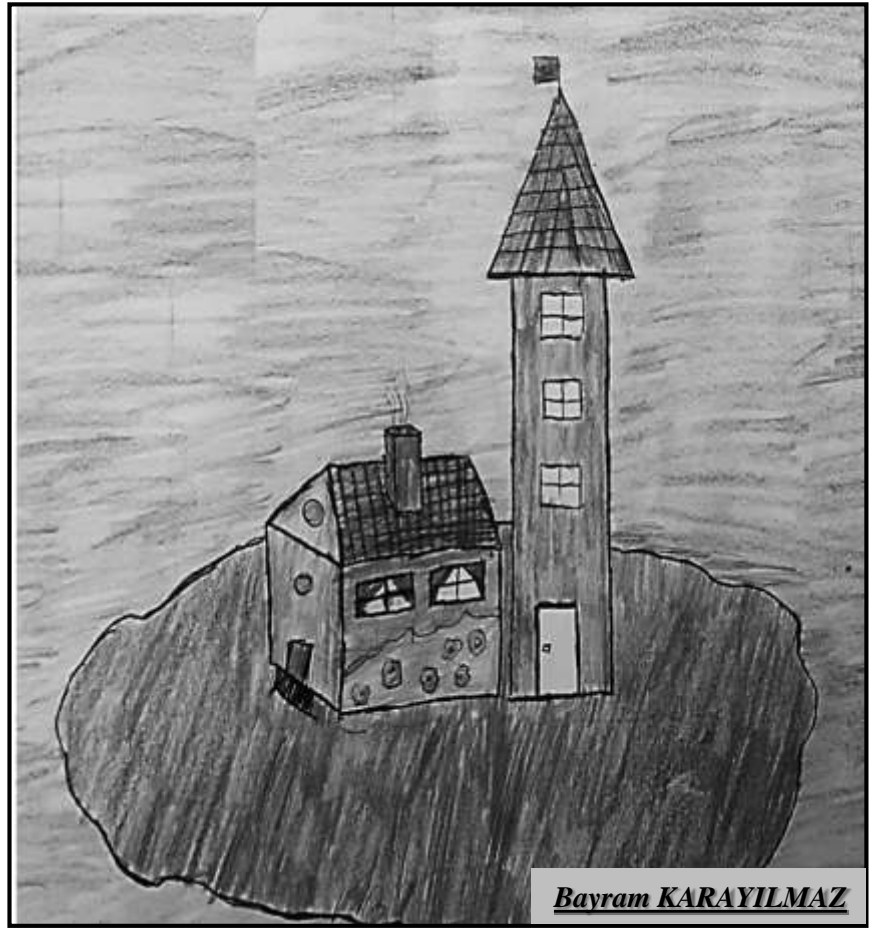
SENLE BEN

Senle ben noktayla virgöl gibiydik;
Birimiz cümleye son verirken,
Birimiz cümleyi devam ettirmek isteyen.
Ama sen hep nokta oldun,
Bitirdin cümlemizi.

Biz senle güzel ve çirkin arasındaki fark gibiydik.
Sen hep tercih edilen taraf olurken,
Ben hep reddedilen taraftım.
Gelmeyeceğini bile bile bekleyen...

Kurduğum her hayalde,
Sarıldığım her insanda,
Gördüğüm her rüyada seni ararken;
Senin beni gördüğünde yüz çevirmen,
Canımı yakmaz mı sanıyorsun?

Açelya KILIC

Bayram KARAYILMAZ

HAYATIN GERÇEKLERİ

Hayatta insanın karşısına öyle gerçekler çıkar ki kimse inanamaz. Örneğin hiç beklemediğimiz bir anda yakınımız vefat eder. Ona üzülür hatta bazen kendimizi yerden yere vururuz.

Hatice ARIKAN

Böyle davranmak doğru mudur acaba? Hayata karşı hiçbir zaman yenik düşmemeliyiz, mücadele etmeliyiz.

Mesela bir sınav var. Biz elimizden geleni yaptığımızı, yüksek not alacağımızı düşünürken, beklediğimiz değer çok altında bir puan aldık ve hayal kırıklığına uğradık. O zaman; "O kadar çalıştım ama niye bu kadar düşük bir not aldım?" der insan. Hâlbuki burada dememiz gereken; "Demek ki elimden geleni tam yapamamışım." İşte; bu nokta en çok yanılgıya düştüğümüz yerdir.

Şimdi ise haklıyken haksız duruma düşmeye örnek verelim. Bir avukat olalım ve bir davamız olsun. Bu davamıza o kadar çalıştık ki haksız duruma düşmeyi gerektiren bir şey yok. Biz bütün delilleri sunduk haklı olarak, amma velakin haksız durumda olan kişi öyle bir yalan ifade verdi ki hâkimi dahi inandırdı.

Hayat insanın yüzüne beceremediği, üzüldüğü ve hayal kırıklığına uğradığı şeyleri bir rüzgâr gibi, bir fırtına gibi estirir durur. Sanki insana o zaman tokat atılsa daha iyiymiş gibi... İnsan kendini acı gerçeklerle hiçbir zaman yüzleştiremez; ama unutmamak lazım ki güçlü olursak her şeyin üstesinden geliriz. Hayat bize acımasız davranırsa bile...

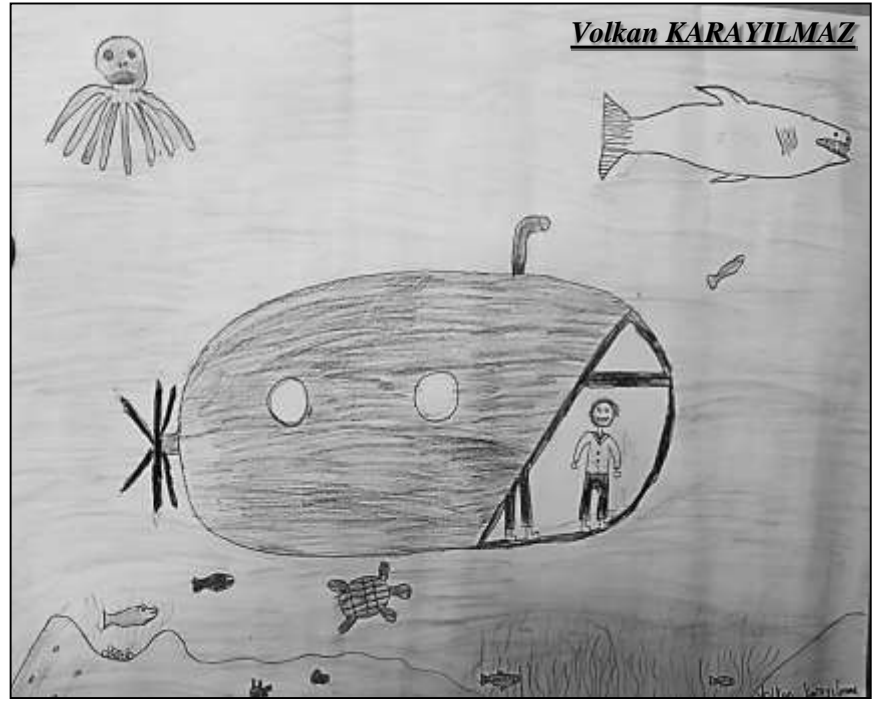
Beyza BADDAL

İNSANLAR ARASINDAKİ TEMEL FARK

Hayatta üç insan türü vardır. Bunlar; her şeyi sorgulayanlar, her soruya yanıt arayanlar ve bir de bunları boş gözlerle izleyen boş insanlardır.

Bizi biz yapan değerler ise yaşanmışlıkların bize hangi seçeneği sunduğudur. Bazı insanlar sorgular; çünkü hayatta anlam veremediği sebepler onu soru sormaya iter. Bazı insanlar ise her şeye cevap ararlar.Çünkü hayatın imkansızlıklar üzerine kurulu olmadığını görürler.Diğer insanlar ise sadece izlerler.Onlar ise yaşadıklarının ve yaşayacaklarının farkında değildirler.Onlar için her şey imkansızdır.

Aslında ilme edep katmak,zihni yüceltmek,olanakları zorlamak mantiken insana güç verip insanı yüceltir.

Onu insanlar arasında sayılan biri yapar.Bu da hayatta boş bir insan olmamak için yapılması gereken en büyük görevdir.

Ayşe HORAT

SURİYELİYİM BEN

Suriyeliyim ben,

Güneş doğmaz gündüzlerime,

Geceleri uyku girmez gözlerime,

Karanlıklar sığındığım tek sığınağım,

Aydınlıklar kaçamadığım korkularım.

Suriyeliyim ben,

Gözümü açtığım her sabaha dua ederken,

Bir umut bugün uçak geçmeyecek derken,

Bomba sesleri gelir uzaktan,kuş sesleri beklerken.

Yaklaşır,yaklaşır ve yaklaşır...

Göz bebeğine vuran,korku giren damarlarıma,

Çaresizce izliyorum kapanan gözleri tek tek,

Açılacak gözleri umarken.

Çünkü ben Suriyeliyim,

Silah yerine oyuncak görmek istiyorum.

Harabeye dönmüş sokaklar değil de,

Yemyeşil parklar,cıvıl cıvıl çocuklar görmek istiyorum.

Bombasız,silahsız,terörsüz bir şehir istiyorum.

Şevval EROL

MİNNET

Canım Öğretmenim,

Bu hayatta siz bana okumayı öğrettiniz, yazmayı öğrettiniz. Anne ve babamdan sonra bana kol kanat geren kişisiniz. Benim ilk adımımı attığımda yanımda annem ve babam varsa; ilk "a" yazdığımda, ilk "Ali ata bin." dediğimde de siz vardınız.

Tam sekiz yıldır sizinle birlikteyim. Günümün yedi saatini sizinle geçiriyorum. Hem annemsiniz hem babamsınız. Siz bu hayatta benim ikinci ailemsiniz.

Dizim kanadığımda bana pansuman yapan, ağladığımda gözümü yaşını silen sizensiz öğretmenim. Eğer sizi bu zamana kadar üzdüysem, kırdıysam defalarca özür dilerim. Ne yaparsam yapayım sizlere hakkımı ödeyemem.

Küçükken bana "Okuyup bir meslek sahibi ol. Benim hakkımı ancak böyle ödersin" diyordunuz ya,emin olun sizin izinizden gidip iyi bir mesleğim olacak ve sizin yanınıza gelip, "Okuyup mesleğimi edindim." diyerek sizi gururlandıracağım.

Sizi çok seviyorum.

Sevgilerimle...

Bade BADDAL

SATRANÇ

Stefan ZWEIG'in "Satranç" adlı eserini ele alırsak, yazar bu kitapta bir adamın kendi zihninde ikiye bölünmesini anlatmaktadır. Yazar bu kitapta gerilimi ve heyecanı üst düzeyde tutmaya çalışarak okuyucuların zihninde merak uyandırmış, kitabı daha etkileyici hale getirmiştir.

Yazarın kitapta bahsettiği ana karakter Mirko'dan öte Dr. B'dir.Dr. B'nin toplama kampında geçirdiği işkence dolu günlerden bahsederken orada bulunduğu durumu anlatmıştır.Rastlantı sonucu eline geçirdiği kitap,ona satrancın sırlarını anlatırken,ayrıca acı bir sona da sürüklemiştir.Başlangıçta eğlenceli gibi görünen bu oyun,onu çaresiz bırakmış,hayatını mahvetmiştir.

Satranç kısa bir kitap olmasına rağmen okuyucularını uzun süre etkisinde bırakacak bir kitaptır.

Aysegül HORAT

YAŞLI ADAM VE ÇOCUK

Günlerden bir gün, bir çocuk günlerdir dışarıdan görüp de çok merak ettiği bahçeye gizlice girer. Bahçe ama ne bahçe! Türlü türlü meyve ve sebzenin adeta renk cümbüşüne döndürdüğü cennetten bir parçadır burası. Çocuk, büyülenir bu manzara karşısında.

O esnada bir adam bahçenin önünden geçer. Çocuk çok telaşlanır, tam eğilirken ayağı sendeler; kabak ve fasulyelerin arasına yuvarlanıverir. Ayağa kalkıp bakar ki, her yer darmaduman olmuştur. Çok korkar çocuk, hemen koşup kaçmak ister; fakat bir ses duyar arkasından:

- Ne yaptın sen?!Bahçeyi ne hale getirdin böyle?

O görkemli ceviz ağacından mı gelmiştir o ses?

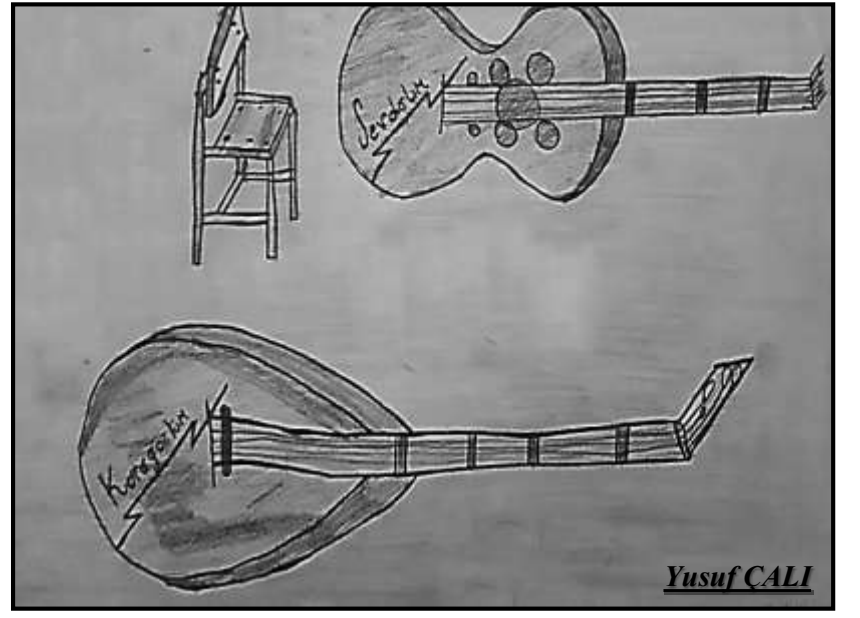
-İnan bilerek yapmadım. Sadece çok merak ettiğim bu bahçeye bakmak istemiştım. Zarar verdiğim için çok üzgünüm.

Ceviz ağacı bakar bu meraklı afacanın gözlerine ve o üzüntüyü görür iki zeytin tanesinde:

-Üzülme, benim sahibim iyi birisidir. Sana kızmaz. Biraz sonra bana su vermeye gelecek. Ona üzgün olduğunu söyleyip özür dilersen, o da seni affeder.

Kısa bir süre sonra yaşlı adam bahçeye gelir, bahçesinde bazı sebzelerin ezilmiş olduğunu görür. Çocuk durumu hemen anlatır adama. Yaşlı adam:

-“Üzülme, ben yaşlandım zaten. Ben ölene kadar bu bahçenin bakımında bana yardımcı olur musun?” diye sorar.

Çocuk bunu zevkle yapacağını, büyülendiği bu bahçeye gözü gibi bakacağını söyler. Günler, aylar, yıllar geçer. Bir gün sala verilir. Yaşlı adam ölmüştür. Ölürken de bahçesini çocuğa emanet eder. Bilir ki o bahçeye en iyi bu güzel çocuk bakacaktır. Adamcağızı da ceviz ağacının altına gömerler. Çocuk götürdüğü suyun yarısını ceviz ağacına, yarısını da bu iyi yürekli adamın toprağına döker. İçinden de dua eder: “Allah’ım bu güzel topraktan yine güzel insanlar yeşersin.”

Furkan ÜNAL

OLMAZSA OLMAZ

Hayat sağlıktan ibarettir. Sağlık olmazsa hayatımızı simsiyah bir çarşaf bürür. Hiçbir şeyden mutluluk duyamayız; âmâ sağlıklı olabilirsek önümüz bembeyaz olur. Kitap okumak da insanı sağlıklı kılar. Yani kitap okuyarak beynimizi zenginleştirir, aklımıza sağlık aşılarız.

Hayatta sağlıktan başka da olmazsa olmazlarımız vardır. Mesela aşk... Zaten aşk gelirken beraberinde neşeyi, mutluluğu ve bazen de hüznü getirir. Aşk kalpten bağlanma yeteneğidir. Âmâ aşka mütevazı davranmak gerekir. Hüznü getiriyor diye silip atmamak... Hayatımızda olmasını engellemek...

Bir diğer vazgeçilmezimiz de mutluluktur. Aşkla eş anlamlı gibi görünse de öyle değildir. Mutlu olduğumuzda içimizde karanfiller açar. Çok mutlu olduğumuzda hayatımıza yeniden güneş doğar. Mutlu olmanın da sırları vardır belki. Çok küçük şeylerle de mutlu olmayı başarabilmeliyiz. Aynen bir çikolatadan birçok şey çıkarmak gibi...

Mutlu olmanın sırları da herkesin kendine özgüdür. Burnu havada olanların ayaklarının altına dünyaları sersek de mutlu olmazlar. Hep daha fazlasını isterler.

Sağlık, aşk, mutluluk... Bizi biz yapar onlar. Birinden birinin bile hayatımızdan gitmesi, tedavisi zor yaralar açar bedenimizde, yüreğimizde...

Defne GÜRKAN

SAVAŞIN ORTASINDA

**Ben Suriyeli bir çocuğum,
Toz toprak arasında,
Bomba, silah sesi ortasında,
Ağlayan insanların yanında.**

**Ben Suriyeli bir çocuğum,
Annem babam öldü.
“Neden?” diye sormayın!
Zalim kalbinize bir bakın.**

**Beni evimden,yurdumdan eden,
Kendini rahat hissediyor musun?
Vicdanıyla yüzleşmeden
Aynalara bakabiliyor musun?**

**Şimdi ben ne yaparım,nasıl yaşarım?
Nerede yatar,nerede kalkarım?
Kardeşime nasıl bakarım?
Ben Suriyeli bir çocuğum.**

**Etrafımda insanlar kaçışıyor,
Bir yandan bomba atılıyor,
İnsanlar “Anne! Baba! Çocuğum!” diye bağılıyor,
Yıkılmış evlerin arasından insan sesi geliyor.**

Yağmur DEMİREL

İMTİYAZ SAHİBİ
Ayhan HANÇER
GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Rumeysa ERYILDIZ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ
Ayşegül ÖZDEMİR
GÖRSEL DANIŞMAN
Mehmet ÇAKIRGÖZ

YAYIN KURULU
Koray YAZICIOĞLU
Nur YÜKSEL
Cihan Gürbüz BAHAR
Büşra AYDIN
Ela Eylül ARSLAN

OKUL ADRES TELEFON
KIŞLACIK İLKÖĞRETİM KURUMLARI
KIŞLACIK KÖYÜ Çubuk/ANKARA
0312 833 23 99